

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: T. V. V. N, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2017, č. j. MV-74729-4/SO-2015,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2017, č. j. MV-74729-4/SO-2015, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 16. 1. 2015, č. j. OAM-42716-9/DP-2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě nejprve namítal, že žalovaný porušil své povinnosti odvolacího správního orgánu. Opomněl zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu a jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 téhož zákona. Při vydání rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla také porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, tj. § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu.
3. Žalobce upozorňoval na skutečnost, že zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu není možné z jakéhokoliv důvodu, ale pouze při neodstranění podstatné vady žádosti. Správní orgán přitom nikde ve svém rozhodnutí neuvádí, které vady považuje za podstatné, a které tedy brání v pokračování řízení. Žalobce byl přesvědčen, že rozhodnutí správního orgánu navozuje dojem, že v případě, kdy účastník řízení nedoloží, byť jen jediný z dokumentů požadovaných správním orgánem, bude řízení zastaveno. Takový postup ovšem není možný. Vzhledem k nekonkretizaci podstatné vady řízení žalobce namítal, že byl porušen princip právní jistoty.
4. Dále žalobce konstatoval, že nedoložil na výzvu správního orgánu doklad správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá žádné splatné nedoplatky na pojistném včetně penále a doklad okresní správy sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného. Ze zákona přitom vyplývá povinnost cizince doložit toliko doklad první, což znamená, že požadavek na doložení dokladu o výši zaplaceného pojistného jde nad rámec zákonného zmocnění.
5. Žalobce uznal, že byl skutečně správním orgánem prvního stupně vyzván v listopadu 2014 k odstranění vad žádosti. Tato výzva byla doručena tzv. „fikcí“. Nedostala se tak k rukám žalobce a ten se s ní nikdy osobně neseznámil. Uvedl, že potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení správnímu orgánu prvního stupně nedoložil z důvodu své neznalosti a nepochopení všech požadavků zákona. Toto pochybení však napravil, když požadovaný doklad doložil správnímu orgánu v odvolacím řízení. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že měl dostatek času k doložení náležitostí v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně. Neztotožnil se ani s jeho poukazem na § 82 odst. 4 správního řádu, tj. na zásadu koncentrace řízení. V této souvislosti považoval žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a rovněž nevycházející ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Opětovně poukazoval na skutečnost, že mu výzva správního orgánu prvního stupně fakticky nikdy nebyla doručena, resp. se nedostala do jeho moci a on se tudíž o tom, že k jeho žádosti nebyly doloženy všechny podstatné

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podklady, dozvěděl až z prvostupňového rozhodnutí. Zároveň tvrdil, že mu nebylo umožněno doložit předmětné doklady dříve.

6. Namítal, že z dokladů doložených v rámci odvolacího řízení je zjevné, že splňuje veškeré podmínky pro prodloužení povolení k pobytu. Meritornímu rozhodnutí o žádosti tak nic nebránilo. V souvislosti s tím konstatoval, že ačkoliv podle § 82 odst. 4 správního řádu platí, že k novým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazů se přihlédne v průběhu odvolacího řízení jen tehdy, pokud je účastník řízení nemohl uplatnit dříve, postup správních orgánů ve věci je výsledkem přepjatého formalismu a neodpovídá požadavkům na výkon dobré správy. Dále žalobce argumentoval tím, že i kdyby připustil, že jím doložené doklady jsou nepřipustné novoty, měl žalovaný dostatek podkladů proto, aby dospěl k závěru, že žalobce splňuje podmínky pro vydání povolení k pobytu nebo alespoň pro meritorní posouzení žádosti. Žalobce poté odkazoval na nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, ze dne 3. 2. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 19/98, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56.
7. Dále žalobce poukazoval i na skutečnost, že mu ze strany správních orgánů obou stupňů nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Tímto podle žalobce zatížily správní orgány svá rozhodnutí nezákonností. Měl za to, že rozhodnutí o zastavení řízení je svou povahou prakticky totožné s rozhodnutím meritorním, neboť je v něm fakticky vyřešena pobytová otázka cizince a v takovém případě by měl být seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Navíc neumožněním seznámení se s podklady rozhodnutí byla žalobci vzata možnost zjistit své pochybení a odstranit ho.
8. Závěrem žalobce namítal, že vydané rozhodnutí je rovněž nepřiměřené okolnostem případu a v tomto ohledu tedy nepřezkoumatelné, když se správní orgán prvního stupně i žalovaný odmítli otázkou přiměřenosti zabývat, ačkoliv jim muselo být zřejmé, že zastavení řízení může mít negativní vliv na rodinný a soukromý život žalobce. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62. Žalobce měl za to, že pakliže aktuálně již odstranil vady řízení, je trvání zastavení řízení nepřiměřeným a přepjatě formalistickým postupem. V podstatě nutí žalobce k ukončení jeho podnikatelských aktivit na území České republiky a k požádání o nové povolení dlouhodobému pobytu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž k žalobním bodům uvedl, že požadavek na doložení potvrzení správy sociálního zabezpečení o nedoplatecích a doklad o výši zaplaceného pojistného na sociálním zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti je dán zákonem o pobytu cizinců, a to konkrétně ustanovením § 46 odst. 7 tohoto zákona. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24. Dále konstatoval, že vzhledem k tomu, že i přes výzvu správního orgánu prvního stupně žalobce nijak nereagoval a ani neoznámil důvody, pro které zákonem požadované doklady nemohl ve stanovené lhůtě doložit, neposkytl správnímu orgánu prvnímu stupně jinou možnost než správní řízení zastavit. K otázce doložení požadovaných dokladů v rámci odvolacího řízení poté žalovaný uvedl, že žalobce sice v podaném odvolání přislíbil dodat chybějící požadované doklady nicméně tak neučinil. K žalobním námitkám ohledně doručení výzvy Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k odstranění vad podané žádosti tzv. fikcí žalovaný následně uvedl, že žalobce byl s existencí takové možnosti doručování seznámen, neboť součástí spisového materiálu je dvojjazyčně vyhotovené poučení o možnostech doručování písemností, které žalobce četl a porozuměl, což následně stvrdil svým podpisem. Na tomto místě žalovaný poté odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014-41. Žalovaný nesouhlasil ani s argumentací žalobce ohledně jeho neseznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Konstatoval, že smyslem tohoto ustanovení je dát účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům a důkazům, které jsou základem pro vydání konečného, tj. meritorního rozhodnutí. Jestliže ovšem z podané žádosti a řízení o ní je zřejmé, že žádosti nelze vyhovět a posuzovaný případ lze subsumovat pod jeden z důvodů pro zastavení řízení, které jsou vymezeny v § 66 správního řádu, je správní orgán povinen bez dalšího řízení zastavit. S ohledem na to byl žalovaný toho názoru, že nebylo rovněž jeho povinností zabývat se přiměřeností vydaného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. I v této souvislosti žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudky ze dne 27. 6. 2014, č. j. 6 A 242/2010-30, ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24 a ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41. Závěrem konstatoval, že se ztotožňuje s právním názorem správního orgánu prvního stupně, který rozhodl o zastavení řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první citovaného zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 2, § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Před meritorním posouzením věci se soud zabýval tím, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné a založené na dostatečně zjištěném skutkovém stavu. Soud konstatuje, že ze žalobou napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně je zřejmé, z jakých důvodů došlo k zastavení řízení, a to konkrétně pro nedoložení potřebných dokladů žalobcem. Rovněž soud neshledal, že by tyto závěry neměly oporu ve správním spise či v závěrech z něj vyvozených, jak bude rozvedeno níže.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

14. Předmětem sporu mezi účastníky řízení v projednávané věci je otázka, zda v případě žalobce byly splněny podmínky pro zastavení řízení o jeho žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, resp. zda doklady připojené žalobcem k podané žádosti nepostačovaly k meritornímu projednání věci.
15. Ze správního spisu vyplývají pro posouzení této otázky tyto podstatné skutečnosti. Žalobce podal dne 5. 11. 2014 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a to za účelem podnikání. Ke své žádosti připojil fotokopii svého cestovního pasu, doklad o cestovním zdravotním pojištění, doklad o zajištění ubytování (nájemní smlouvu ze dne 1. 11. 2012), výpis z živnostenského rejstříku. Dne 15. 11. 2014 správní orgán prvního stupně vyzval žalobce k odstranění vad podané žádosti. Konkrétně žalobce vyzval k předložení dokladu o zajištění prostředků k dlouhodobému pobytu na území, potvrzení finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky, potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociálním zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, doklad OSSZ o výši zaplaceného pojistného a rozpis plateb o výši zaplaceného pojistného na sociálním zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti za příslušné zdaňovací období a platební výměr daně z příjmu žadatele za rok 2013 vystaveného správcem daně. Zároveň správní orgán prvního stupně poučil žalobce o tom, že pakliže nedoloží chybějící náležitosti žádosti ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení této výzvy, bude řízení o jeho žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno. Správní orgán prvního stupně zaslal předmětnou výzvu žalobci na adresu jím uvedenou v podané žádosti. Žalobce nebyl na této adrese zastižen, proto mu byla zanechána výzva a poučení, a zásilka byla uložena na příslušné poště. Žalobce si zásilku v této lhůtě nevyzvedl. Dne 24. 11. 2014 poté doručil správnímu orgánu prvního stupně stejnopis platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2013 a potvrzení Finančního úřadu pro Ústecký kraj o neexistenci nedoplatek vůči orgánům Finanční správy ČR.
16. Podle § 44a odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019 *k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec dále povinen předložit náležitost podle § 46 odst. 7.*
17. Podle § 46 odst. 7 téhož zákona *k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit:*
- a) *náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a), d) a e),*
- b) *doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

systemu pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti,

c) doklad o zápisu do příslušného rejstříku, seznamu nebo evidence,

d) doklad prokazující bezdlužnost cizince,

f) na požádání platební výměr daně z příjmu,

g) doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j, a na požádání doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění; to neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.

18. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
19. Soud nepřisvědčil argumentaci žalobce, že správní orgán ve svém rozhodnutí neuvedl, jaké vady spočívající v nedoložení podkladů žádosti považoval za podstatné a jeho postup lze tak bez dalšího považovat za rozporný s principem právní jistoty. Z prvostupňového rozhodnutí (strany 2) jednoznačně vyplývá, že správní orgán prvního stupně v nedoložení zcela konkrétních zákonem požadovaných podkladů k žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, tj. již shora poukazovaného potvrzení OSSZ o bezdlužnosti a dokladu OSSZ o výši zaplaceného pojistného, shledal podstatnou vadu předmětné žádosti. Podle správního orgánu prvního stupně nedoložením uvedených dokladů žalobce neodstranil vadu žádosti, přičemž tato vada podle něj následně bránila v pokračování řízení o žádosti žalobce. Uvedené závěry poté aproboval i žalovaný, který rovněž konstatoval, že má správním spisem za prokázané, že žalobce do vydání usnesení o zastavení řízení o žádosti (ani přes výzvu správního orgánu prvního stupně) nedoložil doklady požadované v souladu s výše citovaným ustanovením § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Jedná se tak o podstatnou vadu řízení, bránící v pokračování správního řízení, a jsou tedy dány důvody pro jeho zastavení v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Takovéto zdůvodnění soud považuje za naprosto dostačující a zcela se s ním ztotožňuje. Žalobní námitka není důvodná.
20. Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že se až z prvostupňového rozhodnutí fakticky dozvěděl, že správnímu orgánu prvního stupně nedoložil požadované doklady, neboť se s výzvou k odstranění vad žádosti osobně nikdy neseznámil. Skutečnost, že v projednávané věci byla předmětná výzva žalobci doručena fikcí, nelze přičítat k tíži správního orgánu prvního stupně. Tento postupoval v případě doručování výzvy k odstranění vad podané žádosti zcela správně. Předmětnou výzvu doručoval prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, České pošty s. p., na adresu místa pobytu žalobce na území České republiky jím uvedenou v podané žádosti. Jak vyplývá z údajů na doručence písemnosti (která je součástí správního spisu), na uvedené adrese byla dne 18. 11. 2014 žalobci zanechána v souladu s § 23 odst. 4 a 5 správního řádu výzva k vyzvednutí písemnosti s náležitým poučením, neboť žalobce nebyl zastižen. Písemnost byla téhož dne uložena a připravena k vyzvednutí po dobu 10 dnů u poskytovatele poštovních služeb. Žalobce si písemnost v uvedené lhůtě nevyzvedl, přestože byl řádně vyzván a poučen. V daném Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

případě tak došlo k naplnění podmínek pro náhradní doručení předmětné výzvy fikcí a správním orgánem prvního stupně tak byla písemnost správně v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu považována za doručenou uplynutím desátého dne od jejího uložení (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014-41, dostupný na www.nssoud.cz). Žalobce uvedené skutečnosti v podané žalobě nijak nezpochybňoval.

21. K účinnosti náhradního doručení písemnosti určené fyzické osobě do vlastních rukou není třeba, aby se adresát v místě doručování zdržoval. Je na odpovědnosti každé osoby, aby ve svém vlastním zájmu zajistila, že jí bude možné na jí určenou adresu doručovat, a že si doručované písemnosti bude přebírat (k tomu srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2013, sp. zn. III. ÚS 272/13). Jinak se totiž vystavuje rizikům spojeným s nastalou fikcí doručení jdoucím plně k její tíži, resp. tedy riziku, že se její nečinnost negativním způsobem promítne do výsledku vedeného řízení, jak k tomu došlo i v nyní posuzované věci. Žalobní námitka není důvodná.
22. V další žalobní námitce označil žalobce postup žalovaného, který se odmítl s poukazem na § 82 odst. 4 správního řádu zabývat dodatečně předloženými chybějícími podklady žádosti a věc meritorně projednat, za nepřipustný přepjatý formalismus a poukazoval přitom na názor Ústavního soudu. V této souvislosti soud předně poukazuje na skutečnost, že žalobce sice v doplnění svého odvolání tvrdil, že aktuálně vyřizuje chybějící doklady a tyto budou ve lhůtě pěti pracovních dnů správnímu orgánu doloženy, nicméně, jak je patrné z obsahu správního spisu, žalobce předmětné doklady ani v jím uvedené lhůtě, a ani nikdy později žalovanému nepředložil. Vzhledem k tomu se k nim žalovaný tudíž nemohl při svém rozhodování vůbec vyjádřit či zvážit možnost prolomení zásady koncentrace v odvolacím řízení, jak to požaduje žalobce. S ohledem na shora uvedené tak soud shledal jako nedůvodnou námitku žalobce, že žalovaný postupoval přepjatě formalisticky, pakliže při svém rozhodování nepřihlédl k důkazům doloženým žalobcem až v průběhu odvolacího řízení, resp. že byl po jejich doplnění povinen o věci rozhodnout meritorně, jestliže žalobce žádné doklady v průběhu odvolacího řízení nedoložil. Soud se poté blíže nevěnoval ani argumentaci žalobce ohledně skutečnosti, že nemohl požadované doklady předložit správnímu orgánu dříve než v rámci odvolacího řízení, neboť tyto žalobce vůbec nedoložil. Dané námitky proto nejsou důvodné.
23. Soud uvádí, že se v projednávané věci jednalo o správní řízení, které bylo zahájeno na žádost žalobce. V rámci tohoto řízení ležela primární povinnost jednat aktivně právě na něm. Uvedené mimo jiné znamená předkládat doklady, jejichž předložení mu ukládá zákon (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 9 Azs 66/2018-58, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36 nebo ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36, ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
24. Jak je zřejmé z obsahu správního spisu, žalobce v daném případě podal svou žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ, která ovšem neobsahovala všechny náležitosti stanovené zákonem. Žalobce k ní nepřipojil doklady uvedené v § 46 odst. 7 písm. b), d) a f) zákona o pobytu cizinců, nezbytné k ověření splnění podmínek pro prodloužení doby platnosti žalobcem požadovaného pobytového oprávnění. S ohledem na to správní orgán prvního stupně zcela správně podle § 45 odst. 2 správního řádu vyzval žalobce k odstranění vad žádosti. Ve

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výzvě řádně specifikoval, jaké doklady je třeba doložit. K jejich doložení poté žalobci poskytl dostatečnou lhůtu 30 dnů a rovněž ho poučil o negativních důsledcích neodstraní specifikovaných nedostatků podané žádosti.

25. Žalobce do vydání prvostupňového rozhodnutí správnímu orgánu prvního stupně doložil pouze stejnopis platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2013 a potvrzení Finančního úřadu pro Ústecký kraj o neexistenci nedoplatků vůči orgánům Finanční správy ČR. Potvrzení OSSZ o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociálním zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, vyžadované pro posouzení bezdlužnosti cizince ve smyslu § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a doklad OSSZ o výši zaplaceného pojistného a rozpis plateb o výši zaplaceného pojistného na sociálním zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti za příslušné zdaňovací období, nezbytný pro posouzení, zda je ze strany žalobce splněna podmínka zakotvená v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, žalobce, ač řádně vyzván a poučen o negativních důsledcích jejich nedoložení, správnímu orgánu prvního stupně nepředložil. Uvedené žalobce ani nerozporuje. Jejich nedoložení správnímu orgánu prvního stupně žalobce omlouvá svou neznalostí a nepochopením všech požadavků zákona.
26. Soud k tomu uvádí, že Nejvyšší správní soud již dříve v rozsudku ze dne 10. 3. 2010, č. j. 6 As 57/2009-72, (dostupný na www.nssoud.cz) judikoval že „[s]právní řád obecně spojuje s žadatelovou nečinností zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu“. V rozsudku ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24, Nejvyšší správní soud poté zdůraznil, že „[ř]ízení lze zastavit jediné tehdy, pokud jsou vady takové intenzity, že právě kvůli nim nelze v řízení pokračovat.“ Ze shora uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalobce nepředložil správnímu orgánu prvního stupně doklady, které byl povinen k žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu předložit ze zákona (§ 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Nedoložení těchto dokladů ve svém důsledku znamenalo nemožnost tyto podklady z formálního i obsahového hlediska posoudit, respektive se meritorně zabývat tím, zda žádost z obsahového hlediska splňuje či nesplňuje zákonem požadované předpoklady, a popřípadě ji meritorně zamítnout. Proto lze konstatovat, že žalobce neodstranil podstatné vady žádosti. Postup správního orgánu prvního stupně, jenž po marném uplynutí lhůty pro odstranění podstatných vad řízení o žádosti zastavil, byl proto zcela v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.
27. Co se týče tvrzení žalobce, že žalovaný měl dostatek podkladů proto, aby dospěl k závěru, že žalobce splňuje zákonné podmínky pro prodloužení platnosti povolení k pobytu nebo alespoň pro meritorní posouzení žádosti i bez dokladů předložených v průběhu řízení o odvolání, soud konstatuje, že ve správním řízení jednoznačně vyšlo najevo, že žalobce zákonem požadované doklady k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání nepředložil. Toto zjištění poté zcela postačovalo pro aplikaci právní normy umožňující zastavení řízení o předmětné žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Zákon nedává správnímu orgánu možnost správního uvážení, zda řízení o žádosti zastavit či nikoliv. Pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, je správní orgán povinen řízení o žádosti zastavit. S ohledem na uvedené se tak nejednalo o formalistický postup, pakliže žalovaný meritorně neposuzoval danou věc, ale o postup v souladu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36, dostupný na www.nssoud.cz).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

28. Žalobce dále namítal, že mu před vydáním rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nebyla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, čímž mu znemožnily zjistit, že v řízení před správním orgánem prvního stupně pochybil a toto pochybení napravit. K tomu soud uvádí, že ačkoliv je ze správního spisu zřejmé, že mu správní orgány výslovně neumožnily seznámit se s obsahem spisového materiálu ve smyslu § 36 odst. 3 věty první správního řádu, v daném případě nedošlo s ohledem na povahu zejména prvoinstančního rozhodnutí, jímž bylo ve věci rozhodnuto toliko procesně, nikoliv meritorně, k porušení práv žalobce na spravedlivý proces. Nejvyšší správní soud již v této souvislosti, např. v rozsudku ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28, konstatoval, že *„[n]elze přisvědčit ani námitce, že ministerstvo porušilo svou povinnost stanovenou v § 36 odst. 3 správního řádu. [...] Otázkou, zda je správní orgán povinen postupovat podle citovaného ustanovení v případě zastavení řízení, se správní soudy zabývaly v řadě svých rozhodnutí. V daném případě ministerstvo rozhodlo o zastavení řízení [...], nerozhodovalo tak o meritu věci. Smyslem procesního práva upraveného v § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníku k dispozici skutková zjištění správního orgánu, aby mohl případně poukázat na jejich nesprávnost nebo aby navrhl jejich doplnění.* Nadto soud uvádí, že v právě projednávané věci tvořily součást spisu toliko podklady předložené přímo žalobcem, dále listiny o procesních úkonech (např. výzva k odstranění vad žádosti, která mu byla zaslána do vlastních rukou) a taktéž protokol o předání pobytového štítku, který si žalobce převzal osobně. Ve všech případech se tedy jednalo o podklady, jež byly žalobci známy, a proto v dané věci nemohlo dojít k porušení § 36 odst. 3 věty první správního řádu či újmě na jeho procesních právech. Skutečnost, že žalobce v řízení pochybil, mu navíc měla být dostatečně zřejmá z toho, že byl správním orgánem prvního stupně vyzván k odstranění vad své žádosti. Žalobní námitka je tudíž nedůvodná.
29. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že se správní orgány měly zabývat zkoumáním přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců o posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí se uplatní toliko při rozhodnutí správního orgánu ve věci samé. Netýká se rozhodnutí procesního charakteru. Dojde-li tedy k zastavení řízení, není správní orgán povinen zkoumat, zda jeho rozhodnutí může způsobit zásah do osobního či rodinného života cizince. Stejný názor zastává ostatně i ustálená judikatura, srov. v tomto smyslu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2019, č. j. 1 Azs 405/2018-67, ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017-57, či ze dne 18. 5. 2018, č. j. 8 Azs 12/2017-40 (všechny dostupné na www.nssoud.cz). I tuto námitku soud proto hodnotí taktéž jako nedůvodnou.
30. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přezkoumatelně a přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 téhož zákona, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
31. Současně soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. ledna 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)